

s nagy férfiak-
öket írják ki.
szó. Berzsenyi
ozefa, Bernie-
-nak izentem.
Manó, Buda
stvérek, Weisz
György Anna
na, Goldmann
os és Miklós,
Emma, Stern-
riska és Árpád,
Péterke, Kohn
evessy Klára.
(F. b.), Gutt-
Hönig Dezső

28-ig) többen
evét büntetésül
rongyos szélü
m, hogy levele-
F. b.

Y.

ára : Seyfried

atva a »Nem-

utsch Valérie
0 kr.

kegyes ada-
gó bácsi.

enaem-épület.
szv. társulat.

IMRIKE BETEG. (Lásd a 92. lapon.)

XXVIII. kötet, 6. szám.

Ára negyedévre 1 fnt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1885. február 8-án.

LÓRI NÉNI TÖRVÉNYSZÉKE.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

KERESKEDŐ ember rendesen nagyon óvatos, a mi ékszerésziünk is tehát mindjárt elment a másik ékszerészhez, megmutatta neki a melltűt és elmondta, hogy jutott hozzá.

— Micsoda? Hiszen alig három napja vette tőlem az az urfieska, szolt a másik ékszerész föl pattanva.

— No, hiszen ha csakugyan megvette, akkor nincs semmi baj.

— De igenis van, mert nem fizette ám ki. hitelbe vette. Hiszen ez csalás! Tőlem elviszi az ékszert, azt igéri, hogy pár nap múlva megfizeti és ime, csak arra való neki, hogy másnak eladja és pénzhez jusson. Biztam benne, mert tudom, hogy a gazdag Kardos ur egyik jó barátjának a fia, hallottam, hogy sok pénzt szokott kapni az apjától. De már látom, hogy valami csalárdság van a dolgban.

— Valóban úgy látszik. Hanem azért jó lenne először azzal az urfieskával beszélni.

— Meg is teszem. Minden nap elmegy itt a boltom előtt.

Másnap délelőtt, a mint Kálmán az iskolából hazafelé ment, az ékszerész ott várta a bolt ajtajában és megszólította:

— Jöjjön csak be egy pillanatra, fiatal barátom. Egy kis beszédem volna.

Kálmán bement, csodálkozva, hogy mi beszéde lehet az ékszerésznek ő vele. Nem kellett sokáig csodálkoznia, mert az ékszerész épen nem nyájasan kérde:

— Hol van az a melltű, melyet pár nappal ezelőtt tőlem vásárolt?

Ez bizony alkalmatlan kérdés volt, kivált olyan embernek, a ki nem szereti, ha beleszólnak a dolgaiba. Felelt volna is Kálmán máskor kereken, hogy kinek mi köze hozzá? de most az egyszer semmikép sem tudott büszkén felelni, mert érezte, hogy az ékszerésznek talán van joga erre a kérdésre, mikor nem kapta meg a pénzt a melltűért. Szörnyen megalázottnak érezte magát s ugyancsak bánta oktalanságát, mellyel ilyen kellemetlen helyzetbe sodorta magát. Az ékszerész pedig pillanatnyi szünet után így szolt:

— Ha nem felel is, én tudom, hova lett a melltű, — eladta. No, ehhez nekem semmi közöm sem lesz, mihelyt én megkapom a pénzemet. Holnapig tehát itt legyen a pénz, mert különben baj lesz. Ugy sejtem, hogy Kardos ur, a kinek gondjai alatt áll, nem igen tud valamit erről a csereberéről. Hát én majd tudtára adom. Holnap délig várok.

Kálmán hol elsápadt, hol fülíg elvörösödött és szeretett volna valamit mondani, de torkán akadt a szó. Az ékszerész pedig nem volt barátja a hiábavaló beszédnek s így szolt:

— Most nincs több mondani valóm. Mehet.

Kálmán ment és egészen megzavarodva ért haza.

Délután a többi gyermekek, lecskékkel elkészülve, kimentek az udvarra játszani. Egyik sarokban félrehúzódva ott találták Kálmánt, olyan kétségbeesett arccal, hogy szinte ijedten fogták körül.

— Mi a bajod? Beteg vagy? Talán édes atyádtól kaptál rossz hírt?

Százféle kérdést intéztek hozzá, de Kálmán nem felelt, csak bámult mereven maga elé. Egy ideig majdnem félve álltak körülte, aztán Béla megszólalt:

— Lásd, kedves Kálmán, ezt nem jól teszed . . . valami bajod van, az bizonyos. Mért nem akarod nekünk megmondani?

Kálmán csak rázta a fejét és nem felelt.

— Bélának igaza van, szólta Andor. Ez nem helyes és nem szép. Mi jó barátaid vagyunk mindnyájan, őszintén szeretünk s bizalmadnak kellene lenni irántunk.

— Ugy van, tevé hozzá Zsuzsika. Meglehet, hogy segíteni is tudnánk a bajodon. Oly szívesen megtennők!

Ez meghatotta Kálmánt, föltekintett, de aztán komoran mondá:

— Rajtam nem segíthettek . . . el vagyok veszve.

Erre ugyancsak megijedtek mindnyájan.

— Elveszve? De hát miért? Hogyan?

— Nagy adósságot csináltam.

— Adósságot!

Már erre csakugyan mindnyájan elképedtek. Arról ők még csak nem is álmodtak, hogy az ő korukban adósságot merjen valaki csinálni. Ez már csakugyan borzasztó dolog.

Hogy valóban nem mindennapi hiba, látták abból is, hogy Kálmán egészen meg volt törve miatta. Most már nem mondogatta büszkén, hogy az ő dolgába

ne avatkozzanak, hogy ő tudja, mit csinál; csüggedten, könnyes szemekkel ült ott, mintha halálra lett volna ítélve.

Miután jó ideig mindnyájan némán bámultak egymásra s nem tudták, mihez fogjanak, Béla végre megszólalt:

— Az bizony nagy hiba, hogy adósságot csináltál s hozzá még sokat; de hát a busulás nem segít, nincs más hátra, mint kifizetni az adósságot.

— Igen, kifizetni! sóhajtá Kálmán. Könnyű ezt mondani, de hogy fizessem ki, mikor nincs egy krajczárom sem. Ha volna pénzem, akkor nem volna adósságom, nem volna bajom.

Béla és a többiek nagyon keveset bajlódtak ugyan pénzdolgokkal, nem is értettek hozzá; de annyit mégis éreztek, hogy Kálmánnak igaza van: a kinek nincs pénze, az nem fizethet.

— Ez már bizonyos, mondá Andor. De hát azért még nem kell kétségbe esni, hanem módot kell keresni, hogy segítsünk.

— Az ám, felelt Marcsi, csakhogy mi odaadtuk minden pénzünket a tüzkárosultaknak, nekünk sincs most egy krajczárunk sem.

— Az igaz! sóhajták.

Most már mindnyájan busan néztek egymásra, mert a Kálmán baját szinte a magukénak tekintették, pedig még nem is tudták igazán, hogy hát voltaképen mekkora is az a baj. Egy kis idő múlva Magduska szólalt meg először:

— Én tudnék módot, hogy lehetne segíteni.

— Te! Te tudnál módot!

Mindnyájan bámultak, hogy a ki legkisebb köztök, az mer ilyen nagy szót kimondani.

De Magduska bátran folytatá :

— Tudok hát! Legalább ha én magam bajban volnék, nem törném sokáig a fejemet, hanem mennék egyenesen Lóri nénihez.

— Igaza van! Magduskának igaza van! kiáltá Zsuzsika.

— Magam is azt hiszem, hogy ő köztünk a legokosabb, szólt Béla. Lásd, Kálmán, ez az egyedüli mód és ezt még csak nem is kell röstelned . . . Lóri néni olyan jó, olyan nagyon jó, hogy mi készséggel megvalljuk neki, akármiben hibáztunk és ő mindig segít. Mondj el te is mindent Lóri néninek.

Kálmán habozott. Jól emlékezett rá, milyen gunyosan beszélt nem rég Lóri néniről és a gyermekekről, kik tanácsát kérték. Nem is tudom, hogy a hiuság és álszégyen nem győztek volna-é benne, ha Lóri néni éppen akkor ott nem terem. Az már bizonyos, hogy Lóri néni mindig akkor és ott jelent meg, a hol legnagyobb szükség volt reá. Nem volt pedig ebben semmi boszorkányság. Most is jól látta a néni az ablakból, hogy a gyermekek rettentő szomoruan állnak ott együtt.

— Valami bajuk van, utána kell néznem, gondolá s mindjárt odament hozzájuk.

Épen akkor ért oda, mikor Kálmán habozott, valjon kövesse-é jó barátai tanácsát. Béla, Andor s a többiek örvendve futottak a néni elé és megölelték; Kálmán is elébe ment és zavarodottan köszönt. Lóri néninek csak rá kellett nézni, mindjárt tudta, hogy Kálmánnak van valami baja, amiről most a nagy tanakodás folyt. Bár Kálmán különben nem igen simult valami nagyon a nénihez, a ki viszont

eddig nem kívánt tőle olyan bizalmat, mint a többiektől, most a néni mégis gyöngéden magához ölelte az elbusult fiút és nyájasan mondá :

— Valami bajod van, kedves fiam? Talán segíthetnék, ha megmondanád.

Kálmán pirult és sápadozott, akart is szólani, nem is.

— Mondd el az egészet, légy bátor! biztatta Magduska.

A kis leányka szavai szinte megszegyenyítették Kálmánt. Elszánt akarattal leküzdötte habozását és töviről-hegyire elbeszélte Lóri néninek mindent, nem hallgatva el, nem szépitve semmit. Mikor illetéknép meggyónt, valósággal megkönnyebbedve érezte magát.

Lóri néni egy pillanatig gondolkodott, aztán így szólt :

— Mindenek előtt az kell kérdeznem, kedves Kálmán, hogy el vagy-e tő-kélve megtenni, amit ajánlani fogok?

. . . TÜLKÖL LE A MÉLYSÉGBE.

(Lásd a 91. lapon.)

Kálmán
arátai ta-
örvendve
Kálmán
köszönt.

ni, mind-
n valami
dás folyt.
n simult
i viszont
ránt tőle
e, mint a
st a néni
en magá-
elbusult
a mondá :
i bajod
n? Talán
a meg-

örült és
rt is szó-

l el az
tor! biz-

yka sza-
zégyni-
al leküz-
ire elbe-
m hall-
Mikor
al meg-

ondolko-

kérdez-
gy-e tö-
ok?

A néni oly szeliden, minden szemre-
hányás nélkül mondta ezt, hogy Kálmán
egy pillanatig sem gondolkozott.

— Mindent megteszek, ígérem, —
válaszolt Kálmán.

— Tehát a legelső, amit tenned kell

... A NAGYAPÓ MELLÉ. (Lásd a 91. lapon.)

az, hogy bemegy a testvéremhez, Kardos
bácsihoz és elmondasz neki mindent.

Kálmán kissé mehökkent s a töb-
biek is féligmeddig megijedtek.

— Oh nénikém! szólt Andor. Hát meg kell ennek lenni? A nénike bizonyosan tudna maga is segíteni... szegény Kálmánnak olyan keserves lenne elmondani ezt a dolgot apácskám előtt.

— Meghiszem, de annak meg kell lenni. Kálmánt az ő atyja Kardos bácsi gondjaira bízta, tehát a bácsinak joga van mindent tudni és Kálmánnak legelső kötelessége, hogy ahhoz forduljon, a kinek gondjai alatt áll. Azt hiszem, eléggé keservesen tapasztalja, hová jutott azzal, hogy eddig nem tette. Ugy-e Kálmán, nem lett volna keservesebb, ha mindjárt kezdetben szól a bácsinak, mint hogy annyi félelmet és megalázást kellett eltűrnie. De nemcsak azért kell a bácsinak szólanod, hogy a hibát jóvá tedd, hanem becsületed érdekében is. Az ékszerész azt hiszi, hogy te valami csuf, gonosz csíny követted el, tőle kicsaltad az ékszer, aztán eladtad, hogy ekkép pénzhez juss. Tehát csalónak tart és természetesen fölteszi, hogy a bácsi erről semmit sem tud. Tehát ezt a gyanút el kell oszlatni, még pedig akkép, hogy együtt mentek az ékszerészhez.

— Igaz, a nénikének igaza van! kiálták mindnyájan.

Kálmán is elszántan mondá:

— Igaz. Meg is teszem, bármily nehezemre essék is. A bácsi most már mit fog rólam gondolni!

Lóri néni mosolygott, de nem gunyosan, hanem jószágon.

— Ne félj semmit, kedves fiam, a bácsi nem fog rosszabbnak tartani, mint eddig. Ezt a kellemetlen esetedet nem ismeri ugyan, de különben ismer jól s

velem együtt tudja, mik a te jó tulajdonságaid, mik a hibáid.

— Igen, emlékszem, Lóri néni már jó ideje mondta, hogy ő ismeri a Kálmán hibáit. És azóta is bizonyosan figyelemmel kísérte, ugy-e nénike?

— Ebben nem csalódom. Pontosan megjegyeztem mindent, amit Kálmán tett és mondott.

— Nem sok szépet jegyezhetett meg a nénike, sóhajta Kálmán töredelmesen.

— Az igaz, hogy volt olyan is, amit nem mondhatok szépnek. Talán emlékszel? Mindjárt első nap azt mondtad, hogy atyádon kívül senkitől sem türsz el pironogatást.

(Vége következik.)

JANI VITÉZ.

(Képpel a 93. lapon.)

FELÁLLOTT a Janika
A dézsa szélére —
Hej, ne tedd ezt Janika,
Felborulsz végtére!

»Beszélhetek én neked
Ti gyáva leányok!
Csak azért is! . . . a dézsa
Szélire felállok!«

És felállott, ja-ja-jaj!
Borcsa meg a Trézsi
Széttárva a karjait
Nagy rémülve nézi.

Ott fekszik a nagy vitéz —
Hát biz ő megjárta! . . .
Buksi feje véres lett,
S vizes a nadrágja!

GYERMEKÉLET SVÁJCZBAN.

(Képekkel a 81., 85. és 88—89. lapokon.)

ETTÜNK már látogatást többféle más országok gyermekeinél, most nem igen messzire megyünk: Svájcza.

Ha Európa térképét nézitek, közepén szinte feketének látjátok, ami azt jelenti, hogy ott roppant hegységek vannak. Ez a bérczes ország Svájc, mely híres gyönyörű vadregényes tájairól, örök hóval fedett hatalmas hegycsucsairól. Nyáronként Európa minden részéből sokan rándulnak oda, hogy gyönyörködjenek a természet szépségeiben, talán még meg is irigylik az ottani lakosokat, hogy oly felséges vidéken élnek; de mikor hallják, milyen veszedelmeket rejtenek azok a szép sziklahegységek, télen miként zuhognak le a magasból óriási hótömegek, eltemetve házakat és embereket: akkor alkalmasint örülnek, hogy az ő bölcsőjüket nem ott ringatták.

Hogy mindjárt a bölcsónél maradjak, azt hiszem, a magyar kis baba kézzel-lábbal kapálóznék, ha olyan bölcsőbe akarnák fektetni, minőben a svajci kis babák szundikálnak, ha épen nem sirdogálnak. Mert az bizony nem is bölcső, hanem csak afféle szük ládácska, melybe a kicsikét bekötik, hogy ki ne eshessék. A svajci kis baba belenyugszik, amit igen bölcsen tesz, mert egyebet ugy sem tehetne. De meg van annak az oka, hogy nincs olyan kényelmes, hintáló bölcsőjük, mint más országok boldog kis csecsemőinek. Meg is mondom ezt az okot.

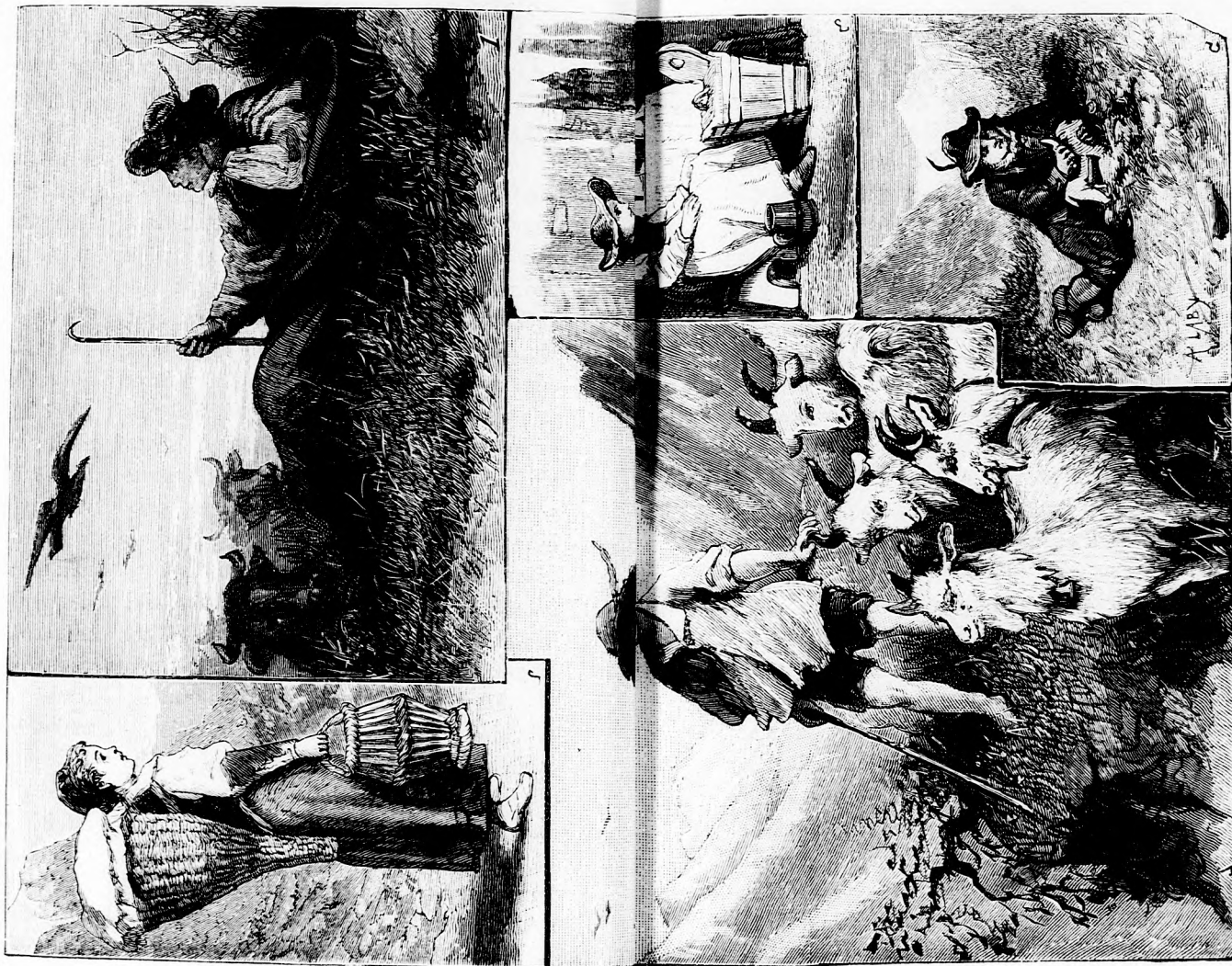
Azon a bérczes, sziklás vidéken igen kevés a jó szántóföld, nem terem olyan tömérdek buza, kukoricza, mint a mi kövér magyar földünkön. Hanem fönt, magasan a hegységben annál jobb legelők vannak, melyeken tehén, juh, kecske egész nyáron át pompásan hizik. A lakosok tehát főképp abból élnek, hogy nyájaikat ott fent legeltetik, vaját, sajtot készítenek és jó pénzért eladják. Persze, télen át nem lehetnek a hóval borított hegységben, akkor lent élnek a faluban; de mihelyt kitavasodik, kiköltözködnek és haza sem térnek ősziig, mert a legelők nagyon messze vannak a hegyek közt. Itt kicsike házikót építenek fából, még pedig nemcsak egyet. Mert ha egyik helyen a nyáj már lelegelte a füvet, akkor odább kell menni és ott ujra szükséges egy kis házikó, a hol éjjel, vagy az eső elől meghuzódjanak. Ezekben a házikókban természetesen nem tarthatnak minden butort, amire szükségök van, hurezolni kell egyetmást egyik helyről a másikra, a mi pedig ott a sziklás hegységben nem könnyű dolog. Ezért hát a bölcső is olyan, hogy könnyen lehessen vinni. A mama hóna alá kapja a kis babával együtt és baj nélkül megy vele a meredek ösvényeken. Az a nap, mikor a tél multával a faluból kihajtják a csordát, nyáját a hegyek közé: nagy nap, különösen a gyermekeknek. Összegyűlnek mind a mezőre, sőt még a városból is érkeznek kíváncsiak, mert ekkor érdekes harcznak kell eldőlni. Nem emberek vívják, hanem — a tehenek. Mihelyt a téli istalóból kijutnak a zöld legelőre, kemény tusára kelnek, hogy melyik közülök legyen a királyné. A vezérállat valósággal uralkodik a többi fölött s

a gyermekek, de még az öregek is nagy érdekléssel nézik, melyik lesz a győztes; a tusakodást pedig a világért sem zavarják.

Mikor végre eldőlt a csata, a győztesnek nagy kolompot akasztanak a nyakába s e percztől fogva a »királyné« jár legelőn, büszkén rázogatva a kolompot. Hogy a vezérállat valósággal érzi a kitüntetést, azt minduntalan tapasztalni. Az olyan tehen, mely több nyáron át volt királyné, ha egyszer aztán vereséget szenved és nem kapja meg többé a kolompot, egészen elbusul és nem akar többé enni sem.

Mikor a királyné dolga rendben van, fölhajtják a csordát a hegyi legelőre, egy pásztorfiu felügyelete alatt. Eleinte csak a hegyek aljában legelnek s ilyenkor a faluból ki-kimennek a pajtások, visznek magukkal jóféle esemegét a pásztorfiu számára s eljátszogatnak vele. De a mint a tavasz és nyár előbbre halad, a csorda is mind feljebb-feljebb vándorol a bércek közé, a gazdák is felköltöznek a hegy-ségben levő házikókba és itt aztán nem zavarja őket többé senki és semmi, embert is alig látnak s egész nyáron át folytathatják nyugodtan munkájukat: a vaj és sajt készítését. Ez pedig nagyon fontos dolog, mert

ha nincs is buzájok, szőlőjük, mégis megelnek: eladják a sajtot, vaját és a pénzen vesznek mindent, amire szükségök van.

Ezért hát ott az a gazdag ember, a kinek sok sajtja van.

— Az én apám sajtos ember, mondja az egyik fiu dicsekedve a másiknak.

— Hány sajtja van?

— Oh, van vagy száz, most is csinált egész nagy esomót.

hogy mikor a családban gyermek születik, készítenek egy nagy sajtot és ezt aztán megtartják; a gyermek felnő, meg is öregszik, de hozzá nem nyul ehhez a sajtjához és csak halála után szelik meg. Hogy valami nagyon jó és puha lehetne ilyenkor, azt biz' én nem hiszem. A gazdag sajtosok külön is készíttetnek kisebb sajtokat és bort is tesznek félre halotti torukra: minden gyászoló kap egy-egy sajtot és egy üveg bort. A leányok segítenek a sajt készítésnél, a nagyobbak pedig bemennek a városba és ott árulják a jó friss vaját, sajtot, míg a fiuk mindig kint vannak a szabadban, őrizve a tehenet, juhot és kecskét. Egészen kicsi fiúcska bátran jár-kegel a vad sziklákon és terelgeti nyáját ide-oda, leül egy-egy szédítő meredek szirt szélére és bámul le a mély völgybe, vagy föl a magas égre. Nem szédül el és nagy ritkaság, hogy valami baj érje; ha legurul is valami meredek szirtoldalon, ügyesen fölkapaszkodik és korán hozzá szokik, hogy maga segítsen magán, mert biz ott nincs

— No bizony! az én apámnak van kétszer annyi, és van közte ötven esztendő is.

Sok helyen tudniillik az a szokás,

közel senki, a kinek segítségül hívhatna. Izmos kis fiúcskák, meg vannak edzve és nem félnek sem esőtől, sem napfénytől, az éjt is legtöbbször kint töltik szabad ég alatt.

GYERMEKEK ÉLET SVÁJCOZBAN. (Lásd a 87. lapon.)

1. Pásztorfiu. 2. Vására menő leányka. 3. Sajt-árus leány. 4. Kezkecskés. 5. Játék taragás.

A többi gyermekek másfajta foglalkozást találnak. Összeállnak kis csoportba és a meredek hegyre fölvezető ut aljában várakoznak utasokra. Minden gyermek egy-egy fadarabot és zöld galyat tart a kezében.

Mikor aztán kocsi érkezik oda és kezd fölfelé haladni a meredek uton, a gyermekek közre fogják és kísérik; a csapat egyik része elől a lovak mellett ballag és a zöld gallyal üzőgeti el a lovakról a tolakodó legyeket, melyek ott nagy rajokban szállonganak és csipésökkel nagyon kinozzák a lovakat; a meredek hegyoldalon pedig veszedelmes volna, ha a lovak türelmet veszítve, kirugnának, megvadulnának. A gyermekek másik csapata hátul követi a kocsit és mikor a kocsis int, hogy pihentetni akarja a fáradt lovakat, a kerék alá helyezik a fadarabokat, hogy a kocsi megálljon a lejtőn. Mikor az utasok fölérték a hegy tetejére, néhány krajczárt dobnak a gyermekeknek, kik ezt szépen megköszönik s amit egész nap gyűjtöttek, hűségesen megosztják és hazaviszik szüleiknek. Más gyermekek ismét hegyi virágokat szednek, melyek más tájon sehol sem nőnek; a virágokat szintén az utasok veszik meg. Ekkép, bár csak apránként, krajczáronként, mégis meglehetősen pénzt keresnek és segítik szegény szüleiket. Nyáronként, mint mondtam, idegen országokból nagyon sok gazdag ember utazik e szép tájakon s az ügyes gyermekeknek szívesen adnak egy kis aprópénzt.

Iskolába persze a gyermekek nem járnak nyáron, mikor ott fent élnek a havasok közt. De télen annál szorgalmasab-

bak, mikor ismét otthon vannak a faluban. De a fiuknak nyáron is van oda fent tanulni valójok, még pedig nehéz leczke: a jelek leczkéje.

Minden családnak, mely ott a hegyek közt él, van bizonyos jele. Ezt ráfesti, rávési, ráégeti mindenre: házra, butorra, állatokra, egyáltalában minden ingóbingó jószágára. A pásztorfiuk pedig huszharmincz családnak a juhait, kecskéit, teheneit is őrzik együtt és mikor a nyár véget ért, kötelesek minden házhoz visszavezetni az oda való állatokat; hogy ezt tehessék, természetesen minden háznak a jelét ismerniök kell és a fiatalabbak egész nyáron tanulják és gyakorolják ezt a nagyobb fiuk mellett, hogy mikor majd rájuk kerül a pásztorság, meg tudjanak felelni kötelességöknek.

A meddig a sajtos családok még a hegyek alján időznek, minden vasárnap bemennek a faluba, a templomba s a gyermekeknek sem szabad elmaradni, még a bölesőben levő kis babát is elviszi a mamája. De mikor már fölvonultak messze a magasba, akkor nem mehetnek le többé templomba s ekkor időnként a lelkész megy föl a hegyek közé és ott Isten szabad ege alatt tart prédikációt, a gyermekeket pedig oktatja, kikérdezi, nem felejtették-e el, amit télen át tanultak. A hegységből messziről összegyűlnek ilyenkor a kint lakók és egész ünnepjök az, mikor a jó lelkész megjelen ott közöttük.

Van aztán még egy másik ünnep is, melyre már előre örül az egész gyermek népség, de még az öregebbje is.

Ez a nagy nap pedig a versenybírközás napja. Mindig két szomszédos ke-

rületből gyűl össze nagyja-apraja, gyerek, öreg, nők, férfiak s e napon dül el, melyik a különb kerület.

Rendesen olyan vasárnapra tűzik a versenyt, mikor a lelkész is fent van köztök a hegyekben. Összegyűlnek valamelyik nagyobb pázsitos helyen s ott legelőször elvégzik az ájtatosságot, aztán leheverednek a fübe és falatoznak. Az öregek még egy kicsit pihennek, de a fiuknak nincs sokáig nyugtok s hozzáfognak a játékhöz, mely bevezetése az igazi nagy versenynek. A két kerületbeli fiuk külön-külön sorakoznak, aztán birkóznak addig, még végre az izmos felnőtt férfiak elő nem állanak. Ekkor kezdődik az igazi verseny. A két táborból kilép egy-egy ember s a tér közepén barátságosan kezét fog egymással, ami azt jelenti, hogy a harez, mely ezután következik, szintén csak barátságos játék és semmiféle haragnak sem szabad utána maradni. Azután mindkét fél részéről előállanak a birkózók és viaskodnak. Mindkét oldalról minden legénynek sikra kell szállani s a kisebb fiuk sovárogyva nézik a hatalmas birkózást, sajnálva, hogy ők még nem vehetnek benne igazán részt; de hát addig is annál nagyobb ujjongást visz véghez az a gyermekcsapat, melynek oldalán a birkózó győzött. Mikor már az izmos legények mind birkóztak, végre a legerősebbekre kerül a sor és az a ki háromszor egymás után győzött, azt kiáltják ki hősnak; jutalma egy szép juh, melyet virágokkal és szalagokkal ékesítenek föl.

A kis pásztorfiuk hetekig visszagondolnak ez ünnepre, mikor aztán megint magányosan vannak ott a hegyek közt.

Rá is érnek, hogy gondolkozzanak, mert naphosszat kevés a dolguk a rájuk bízott állatokkal; ezek szép csöndesen legelésznek. A pásztorfiu néha előveszi a tülköt s azzal mulat, hogy egy-egy magas szirtfokról tülköl le a mélységbe, (Lásd a képet a 84. lapon.) gyönyörködve a pompás visszhangban. Ha beleunt, előveszi a kését és faragesál. De nem ám csak úgy vaktában, hanem igyekszik ezzel is hasznos munkát végezni. Már korán tanulják a faragást és mikor ott fent a füben hevernek, gyakorolják ezt a mesterséget, fából kifaragnak mindenféle játékszert s az én kis olvasóim közül akárhánynak lehet olyan falovackája vagy más játékszere, melyet ilyen szegény svájci fiu faragott. Mert a faragványokat is eladják kereskedőknek, kik aztán elküldik szerte a világba.

Mikor a nyár elmúlt, s a hideg, esős ős beköszönt, a pásztorok, sajtosok visszatérnek a hegyek közül a faluba s a gyermekek aztán iskolába járnak. A szünórákban pedig összegyűlnek a ház előtt a nagyapó körül, ki mesél nekik szép meséket a nagy sziklák tündéireiről, gonosz szellemeiről. (Lásd a képet a 85. lapon.)

A városokban természetesen másképp foly az élet, ott a gyermekek csak úgy járnak iskolába, mint a mi városainkban és csak a nyári szünidőkben rándulnak ki a szép Alpések közé.

IMRIKE BETEG.

(Képpel a ezimlapon.)

HOSSZAN vizsgálta az orvos,
Forró arczát megtapintá,
Hallgató esővét ziháló
Kis mellére irányítá.

S aztán komoly tekintettel
Nézett rá édes szülémre:
»Orvos ur, ó van-e remény?
Kigyógyul-é fiam Imre?«

»Ne veszítsük el a reményt!
Van eset — ó, van akár hány:
Isten után ilyen bajban
Segített már a tudomány.

Ami orvosságot irtam
Meg kell csináltatni nyomban!
A eselődjét szalajtsa el —
Nos, a szolgálója hol van?«

»Ó jó uram, nincsen nekem;
Szegény özvegy asszony vagyok.
Hogy ha kell, a patikába
Majd magam is elszaladok!«

És felel az orvos erre:
»Azt nem engedhetem én meg!
Biztos, ápoló kezekre
Van szüksége most Imrének!«

Ekkor én léptem előre:
»Ha kezem nem — biztos lábam.
Fél órát sem vetek neki,
Ott leszek a patikában!«

Az orvos megsimogatott,
Sírva ölelt édes anyám —
»Ne féljenek, gyorsan térek
Megint vissza. Bizzák veám!«

Metsző hideg. A kemény hó
Csok úgy síkongott alattam,
Hanem azért ez nem gátolt,
Sőt annál jobban szaladtam.

Alig hogy besötétedett —
Megjöttem az orvossággal,
S hogy ne ártson hideg voltom,
Szemben álltam meg az ágygal.

Édes anyám garabómbul
Az orvosságot kivette
S Imrikének a szájába
Óvatosan csöpögtette.

Óra múltán ismét — ismét —
Már alig maradt belüle . . .
Amint hajnal felé Imre
Édes álomba merüle.

Nehéz betegségének ez
Álom volt a fordulója.
»Kivül van már a veszélyen!«
Mond az orvos — »de csak írja!«

Kis betegünk ágyon kívül,
Ma már mosolygott is szája —
Álójuk érte Istenünket —
Isten az orvost megáldja!

SEBAJ URFI.

— Elbeszélés. —

SEM volt az iskolában senki, a kit
jobban szerettek volna Eleknél.
Kérdezték akármelyik pajtását,
mit gondol felőle s fogadni merek, hogy
ezt feleli:

— Elek? Oh, az a legderekabb, leg-
kedvesebb fiu, a kit csak ismerek.

Hanem hát az mégis egy kis hiba
volt, hogy ha valaki meg találta kérdezni

az Elek mamáját, vagy Ninkát, a testvérét, vagy pedig Juczit, a szobaleányt, ezek már épenséggel nem úgy beszéltek Elekről, sőt ki nem fogytak a panaszból ellene.

Hogy lehet az, hogy valakiről annyira különböző módon beszélnek? Eleinte magam sem értettem, mikor egyszer a kis Ninka így szólt:

— Oh, az a Seбай urfi! Annyi bajt okoz magának is, nekünk is!

Csakugyan, az volt Eleknek a mellékneve, hogy: Seбай urfi. És ez a neve meg is magyarázta, mikép eshetett az meg, hogy voltak a kik nagyon szerették, de voltak olyanok is, akik semmikép sem voltak vele megelégedve. És ezt már aztán nem is volt nehéz megérteni annak, a ki egy kissé szemmel tartotta Eleket és hallotta, mi mindenre mondta ő rá nevetve:

— Seбай!

JANI VITÉZ. (Lásd a 86. lapon.)

Minap, a mint az iskolába ért, pompás új tollat tett ki maga elé a padra, hogy majd azzal fog írni. De a mint egy pillanatra szomszédjához fordult, valamilyen fiú elcsente a tollat s Elek nem találta többé. Egyszer-kétszer kérdezősködött, ki vette el, de senki sem akarta megvallani.

— Seбай no, mondá Elek vigan. Jó lesz még a régi tollam is, habár kissé karcol. Tartsa meg, aki elvitte.

A kópé, a ki elcsente, természetesen

örömmel hallotta ezt és nem is adta többé vissza a tollat.

Alig egy negyedórával később, mikor a tanár már bent volt és kikérdezte a fiukat, rákerült a sor Elekre is. Nehéz leczkét kellett felmondania és javában küzdött vele, mikor egy nagy papiros golyó, melyet a szomszédjának szánt egy pajkos ficzkó, Eleket érte épen a fülén, úgy hogy egy pillanatra megzavarodott és megakadt. A tanár összeránczolta homlokát és már épen le akarta ültetni, mikor Elek

végre visszanyerte eszméletét és elmondta leczkélését, csak hogy nem olyan jól, mint a hogy különben tudta volna. Iskola után az ügyetlen dobálózó odament Elekhez és mentegetődzött, hogy nem neki szánta a golyót, nem akarta megzavarni.

— Sebaj! felelé Elek. Ha nem akartad, akkor nem is vehetem rossz néven. Ne is beszéljünk róla.

Az ügyetlen dobálózó persze dicsérte Eleket, hogy milyen derék gyerek; ezt mondták a többiek is, a kik játék közben akárhányszor ugyancsak keményen hátba ütötték, a nélkül, hogy Elek megharagudott volna. Épen a mint haza mentek az iskolából, odaszaladt hozzá egyik pajtása és így szólt:

— Megállj csak, Elek... izé... azt a két tizeskét, amit kölcsön adtál, ma nem adhatom meg... másra kellett kiadnom a pénzt, amit apámtól kaptam.

— Sebaj, majd megadod máskor. Gyere játszani, itt van bőven hó, pompás golyókat lehet gyurni.

S felkapva egy marok havat, hátba dobta vele pajtását. Ez sem volt rest, vizonozta, aztán odaszaladtak a többi fiúk és csakhamar általános nagy csata fejlődött ki, a hógolyók sűrűn röpültek, nagyot puffogva kinek a hátán, kinek az arcán vagy nyakán. Mivel pedig nem volt nagyon hideg, a hó hamar elolvadt s ruha, kalap, gallér nedves lett, hozzá még piszkos is, mert a hó már nem volt épen a legfrisebb. A nagy csata hevében futkostak is ide-oda, nem igen nézve, hogy hova lépnek; Elek is beletoppant egy párszor a pocsettába, úgy hogy czipője, nadrágja egészen be volt fecskendve a piszkos lé-

vel. De ezt ők észre sem vették, csak akkor hagyták abba a mulatságot, mikor Jenő, egyik rokona Eleknek, arra menve, megszólította őket:

— Ugyan mit csináltok, fiúk? Már egészen összemocsokoltátok magatokat.

— Sebaj no, felelé Elek. Majd otthon más ruhát váltok.

— Jó is lesz, ha haza igyekszel. Tudod, hogy nehéz latin feladatot kaptunk holnapra.

— Ejnye igaz-a! szólt Elek. Majd elfelejtettem. No de sebaj, majd elkészülök még azzal is. Tudod-e Jenő, mi volna derék dolog?

— Ugyan mi?

— Hát az, ha velem jönnél és együtt csinálnók meg azt a nehéz dolgot. Megkérem mamámat, tartson nálunk ozsonnára.

— Ugy tudom, mamád nem szereti, ha te így a magad esze szerint rendezed a dolgaidat. Ha vendéget akar hívni, hát maga hívja meg. Engemet pedig nem hívott.

— Sebaj! Bizd csak reám, majd elintézem én azt.

Eljutottak a házhoz s a tornáczon Juczi szobaleánnyal találkoztak.

— Itthon van a mama? kérdé Elek.

— Itthon, épen ozsonnához ültek... de Uram Teremtőm! Milyen állapotban van Elek urfi! Hiszen fülig sáros! Be ne menjen valahogy az ebédlőbe, mert vendégek vannak.

— Annál jobb, én is hoztam vendéget.

— De így nem mehet be... hiszen csupa víz és sár!

— Seбай, hiszen csak ismerősök lehetnek odabent. Menjünk, Jenő.

Előre sietett, de Jenőnek volt annyi esze, hogy nem ment vele. A mint Elek előre sietett, Jenő megfordult és eltávozott, mert nem akarta, hogy úgy lássák, mintha az ő társaságában jutott volna Elek olyan siralmas állapotba; de még azt is tudta, hogy a hívott vendégek közé nem illik úgy berontani.

Elek azonban effélékre nem gondolt, hanem sebtiben berohant a szobába, hol nagy társaság ült az asztalnál. A szoba fényesen meg volt világítva s Elek látta, hogy az asztalnál ülők épen egy pompás tortához fogtak hozzá; de látta azt is, hogy az asztalnál ülők közt többen vannak, a kiket nem ismer. Egy pillanatra megállt az ajtónál, de e pillanat alatt is már meglátta a mama és Ninka, látták összemocskolt ruháit, piszkos arczát és kezeit s olyan haragos tekintetet vetettek rá, hogy Elek elfelejtette azt mondani: »Seбай!« hanem megfordult és kiosont, remélve, hogy az élénk beszélgetésbe került vendégek közül nem vette észre senki sem. Odakint kereste Jenőt, de nem találta sehol.

— Haza ment. No, seбай, most hát magam készítem el a latin feladványt.

Bement a maga szobájába és egy ideig tanakodott, mit tegyen.

— A mama és Ninka olyan haragosan néztek, hogy nem merek többé bemenni... bizonyosan azért haragudtak, hogy a ruhám egy kicsit nedves... szégyelték a vendégek előtt... kár... olyan pompás tortát ettek épen... én is kaptam volna belőle... No, seбай! Majd máskor

jut nekem is. Most ugyis dolgom van, legalább elvégzem a latin feladványomat.

Leült az asztalához, de az igazat megvallva, nem valami nagy kedvvel fogott hozzá a munkához, inkább járt az esze a tortán, mint a latin fordításon. Aztán mennyi bajba került, míg hozzá foghatott! Először a tollat nem találta, aztán a tintatartó volt üres és sok időbe került, míg előtalálta a tintás üveget, hogy megtölthesse a tintatartót, mert hát soha sem tett semmit a maga helyére, hanem elhagyta akárhol.

— Seбай, megtalálom itt is! biztatta magát.

Persze, mikor aztán kellett, soha sem találta.

Végre összeszedett tollat, tintát, papírost és hozzá fogott volna a munkához, ha az a torta nem nyugtalanította volna. Még egy sort sem irt, mikor belépett a mama. Máskor olyan nyájas, mosolygó arcza, most komoly, majdnem szomorú volt. Elek jól sejtette, mi ennek az oka s oda sietett a mamához, hogy hizelgő öléssel megengesztelje; de a mama távol tartotta magától és így szólt:

— Nem, ilyen mocskos gyermek nem ölelhet meg... hiszen magam is bevolnék sározva, vissza nem térhetnék vendégeim közé. Tudom, hogy te az effélére azt mondd »seбай!« De nem mindenki gondolkozik úgy, mikor piszkosan, borzasan, lomposan lát valakit, a kinek módjában volna csinosan jelenni meg. Pajtásaid persze az effélével nem törődnek, nekik elég, ha vigan eltréfálsz és kedvükben jársz. Nekem azonban nagyon kellemetlen, sőt szégyen is a te viseleted, kivált

mikor úgy lépsz a vendégek elé, mint az imént. Eleinte azt hittem, valami lompos utezagyerköcz tévesztette el az ajtót s a konyha helyett a szobába jött; de aztán röstelkedve ismertem rád. Vendégeink is észrevettek és rád ismertek. Tudod, mit fognak mondani? Nemcsak azt, hogy az az Elek valami vásott, gondatlan fickó, hanem azt is, hogy a mamája ugyan csak keveset gondol veled, rosszul neveli; mert azt ők nem tudják, mennyit vesződöm veled. Te talán erre is azt mondod, hogy »sebaj«, — de nekem ez nagy baj, mert én nem akarom elveszteni az emberek becsülését.

Elek megszégyenülten hallgatta ezt s nagyon jól belátta hibáját; fogadkozott is, hogy többé nem teszi, gondos lesz, nem fog szégyent hozni magára és mamájára.

— Most mindjárt jóvá teszem, monda bünbánólag. Átöltözöm, aztán bemegegyek a vendégekhez.

— Jól van.

A mama távozott, mert nem hagyhatta el hosszú időre vendégeit. Elek szaporán hozzá fogott az átöltözéshez, megmosdott, megfésülködött, de mikor más ruhát akart magára öltetni, ugyancsak megakadt. Volt ott a szekrényben vagy három öltő ruhája, de egyiket sem vehette föl. Az egyiket nagy tintafoltot ejtett, a másikat végig repszettette, — mindegyiken volt valami hiba; bedobta volt a ruhát a szekrénybe, szokása szerint azt mondva: »Sebaj, van más« és nem szólva idején a mamának. Még az ünneplő ruháját öltöhetne volna fel, csak hogy ezt a mama külön szekrényben elcsukva tartotta.

— De hiszen ez borzasztó! kiáltá elbusulva. Így most föl sem öltözhetem... be sem mehetek... pedig megígértem mamácskámnak... Azt meg, tudom, hiába kérném, hogy adja ki az ünneplő ruhámat, azt nem illik így a háznál viselni.

Kétségbeesve járt fel s alá s törte a fejét, hogy mit tegyen. Beszólította a szobaleányt, nem tudná-e kitisztítani azt a ruhát, melyet most vetett le.

— Nem érek rá, ifiur, sok a vendég és itt lesznek vacsorára is. Aztán nem is lehet ezt a ruhát hamarosan rendbe hozni, ki kell szárítani, aztán kivasalni.

Az lett a vége, hogy Elek egymaga busongott egész este; hallotta a harmadik szobából a mulatozók, vacsorálók vig beszédét, de nem volt szabad oda mennie s szégyenkezve gondolt arra, hogy bizonyosan mindenki tudja, mért nincs ő ott s mindnyájan rosztat gondolnak róla.

E naptól fogva nem mondta többé oly könnyen, hogy »sebaj«; gondos, óvatos lett s a jóra való fiut aztán mindenki megszerette.

A „KIS LAP“ XVIII. köt. 3-ik számában közölt rejtvény megjelölését utólag még beküldték: Roth Fanni és Regina, Xántus Gáborka, Jerikoglú Irén, Wollner Jozefin és Honora, Rácz Jolánka és Berta, Schwartz Berta és Józsi, Ehrlich Janka, Aegerger Béla, Apostol Ilona és Aranka, Tahy Sarolta, Schneider Etelka és Imre, Lányi Ilona és Géza, Klein Hermína, Anna és Rezső, Rédl Irma, Vida Mariska, Steiner Paula, Etel és Kálmán, Trischler Etelka, Mailáth Flóra és Katicza, Tóth Aranka és Irénke, Brody Róza.

Jótekonyság.

A bölcsüde javára: Sátor József 1 frt., Herczeg Ella 60 kr.

Az *Ég* áldása legyen a kegyes adakozókon!

Forgó bácsi.

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi.** Kiadó-hivatal: Budapest, Barátok-tere 3-ik sz., Athenaeum-épület. Budapest, 1885. Nyomtatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat.